

2 pro mille! Og den højtærede Finansminister glæder sig og takker. Men hvis det nu er saaledes, at disse 2 pro mille kommer til at virke hemmende — jeg vil ikke paastaa, de kommer til det, men hvis de nu gør det —, er den Gave, den ærede Folketingsmand for Æbeltoft-Kredsen har bragt Finansministeren, jo ikke saa stor. Man maa efter min Mening overveje, om dette er Tilfældet. Jeg havde ogsaa Indtryk af, at det ærede Medlem, der talte før mig (Dalsgaard), kunde tænke sig Muligheden af at overveje dette Spørgsmaal ud fra den Betragtning, at man ikke vil vedtage en Skattelov og samtidig i den have Bestemmelser, der kan modvirke Lovforslagets Formaal.

Der er efter min Mening ogsaa Anledning til at overveje enkelte andre Spørgsmaal, Spørgsmaal, som har været fremdragne i det andet høje Ting, blandt andet i Ændringsforslag; man har saaledes fra en enkelt Side i enkelte Tilfælde ønsket en mindre Afgift, nemlig naar de saakaldte Kommissionærer køber for egen Regning. Jeg vil herom sige, at naar man i Folketinget med den højtærede Ministers Tilslutning har foretaget en Nedsættelse eller Fritagelse med Hensyn til Arbitrageforretninger, forekommer det mig, at man ogsaa burde overveje nøje, om man ikke ved at tage den høje Afgift i det andet Tilfælde maaske hindrer Afslutningen af en stor Del Forretninger og derigennem bevirker, at man ikke faar den Afgift ind, som man har beregnet at faa ind. Jeg vil henstille disse to Spørgsmaal til Overvejelse i Udvalget.

Det ærede Folketingsmedlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), som var Ordfører i Folketinget, har ogsaa formaaet at faa indført en Ændring i Lovforslaget med Hensyn til Stempling af Aktier. Det er jo saaledes, som det ærede Medlem, der talte før mig, sagde, at da vi havde Stempeloven til Behandling i sin Tid, foreslog den daværende Finansminister (N. Neergaard) den højere Afgift, men dette Tings Flertal modsatte sig det bestemt, og der førtes lange Forhandlinger, og det varede uhyre længe, inden man endelig naaede til en Overenskomst med den daværende Finansminister om den Afgift, som nu er gældende. Nu kommer der imidlertid et Lovforslag herop, i hvilket det ærede Folketingsmedlem fra Æbeltoft som Oppositionsmand har formaaet at gennemføre det, som han ikke kunde gennemføre, den Gang han var Finansminister. Forholdet er jo imidlertid det, at man ikke ved, hvilken Indflydelse saadanne Afgifter vil faa paa Emissionsvirksomheder og lignende, og det vilde da, forekommer det mig,

være rigtigt, om man overfor Tider som de kommende overvejede, om det var rigtigt at foretage en saadan Forandring som at lægge en Byrde paa nye Virksomheder; der startes, og som vil bringe Arbejde og indvirke paa Forretningslivet i det hele.

Det ærede Medlem, der talte før mig, kritiserede den Del af Lovforslaget, som omfatter det Tilsyn, der skal føres. Ogsaa jeg finder, at der er Ting deri, som ikke er heldige. Det er jo rigtigt, at Folk, naar der er Tale om en Stempelafgift, siger, at det er en Afgift til Staten, og det er ikke urimeligt, at jeg unddrager mig den, og det faar rimeligvis ingen at vide. Det sker hyppigt, for den Tro, der hidtil har været gældende, og som gik ud paa, at et Dokument er ugyldigt, naar det ikke er stemplet, er mere svindende. Jeg tror nu ogsaa, at efter at Reglerne om Straf for Steмпelovertrædelser er skærpede saa meget, som de er, er de Tilfælde, i hvilke der unddrages Staten det lovmæssige Stempel, blevet færre og færre. Ved det foreliggende Lovforslag søger Finansministeren jo at indføre to Ting. Den første er en stærkere Kontrol med Stempelingen end hidtil, et nyoprettet Institut, bestaaende af forskellige Tillidsmænd eller Tilsynsmænd — de skal jo ogsaa være en Art Tillidsmænd. Dette Tilsyn gælder i første Række overfor en bestemt Kreds af Mænd, hvis Virksomhed man kender, og som staaer til Ansvar overfor Offentligheden for deres Forretningsførelse. Det er dog vist noget tvivlsomt, om de Folk vil række Haand til Undladelse af den paabudte Stempling. Det er jo, som et æret Medlem sagde før, ikke disse Folk selv, der skal betale Stemplet. Den højtærede Minister siger, at der er sorte Faar alle Vegne. Ja, det er der, og det vedbliver der at være, om man har nok saa mange Tilsynsmænd, men det er dog urimeligt, at den højtærede Minister vil lade alle de hvide lide under de sortes Fejl. At den højtærede Minister vil benytte dette med Varsomhed, kan være meget godt, men Ordet „Varsomhed“ lader sig meget let fortolke. Og det er jo ingen Trøst, at der i Sverige ikke er fremkommet nogen Klage, efter hvad den højtærede Minister ved, over den tilsvarende Institution, som er indrettet der. Der er et Spørgsmaal, det var interessantere at faa oplyst, nemlig om de Erfaringer, man har indhøstet i Sverige, er af den Art, at man anser Institutionen for heldig. Der, hvor man har Erfaringen, kunde man med en vis Føje udtale sig om Institutionen.

Den anden Del af de saakaldte Kontrolbestemmelser er Bestemmelsen om, at der